

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.706 van 7 december 2011
in de zaak A. 189.885/X-13.909.**

In zake : 1. de n.v. IMMO SINT JOZEF
 2. Guido BERNAERTS
 3. Vera COX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey en Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de gemeente BRASSCHAAT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Hugo Sebreghs en Floris Sebreghs
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

Philip DELCROIX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ria Hens
kantoor houdend te 2930 BRASSCHAAT
Bredabaan 161, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 oktober 2008, strekt tot de
nietigverklaring van:

1. het besluit van 14 november 2006 van het college van burgemeester en
schepenen van de gemeente Brasschaat waarbij Philip Delcroix de
stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het slopen van een
bestaande woning en het bouwen van een vrijstaande eengezinswoning met

inpandig zwembad en inpandige garage op een perceel gelegen te Brasschaat, Bisschoppenhoflei, kadastraal bekend sectie E, nr. 92/w en van

2. het besluit van 26 juni 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brasschaat waarbij Philip Delcroix de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het wijzigen van de uitvoering van het voormelde inpandige zwembad.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 189.421 van 13 januari 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 24 april 2009. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroot heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory Verhelst, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Floris Sebreghts, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Ria Hens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingerot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten werden uiteengezet in het arrest nr. 189.421 van 13 januari 2009.

IV. De regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekende partijen vragen in de laatste memorie om “met toepassing van art. 51 van ’s Raads Procedurereglement over te gaan tot de schorsing van de rechtspleging, gelet op de klacht wegens valsheid in geschriften die verzoekers inmiddels hebben neergelegd bij de Procureur met betrekking tot de beide aanvraagdossiers die tot de bestreden beslissingen geleid hebben”.

Zij zetten daarin uiteen dat zij “een formele klacht hebben ingediend lastens tussenkomende partij en diens architect wegens valsheden in de aanvraagdossiers (...) bij de politie te Brasschaat op 23 oktober 2009 (...) naar aanleiding (waar)van (...) een opsporingsonderzoek (werd) geopend met referte OM AN66.L8.5059/09” en dat “op 18 maart 2011 (...) een verklaring van benadeelde persoon (werd) afgelegd bij de Procureur des Konings”.

5. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partijen nooit eerder de vergunde aanvragen van valsheid hebben beticht.

6. De tussenkomende partij merkt op dat dit verzoek van de verzoekende partijen wegens laattijdigheid moet worden verworpen.

7. Artikel 51, eerste lid van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: het algemeen procedurereglement) luidt als volgt:

“Zo een partij een overgelegd stuk van valsheid beticht, wordt de partij die het stuk heeft overgelegd door de staatsraad of het lid van het auditoraat belast met het onderzoek, of door de kamer bij dewelke de zaak aanhangig is, verzocht zonder verwijl te verklaren of zij volhardt in haar bedoeling er van gebruik te maken”.

8. De betichting van valsheid behoort tot de kennisneming van de rechter van de rechterlijke orde.

9. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de tweede verzoeker op 23 oktober 2009 bij de politie te Brasschaat een klacht tegen de tussenkomende partij heeft neergelegd “wegens meerdere bouwovertradingen” en dat op 18 maart 2011 door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen akte werd gegeven van de verklaring van de tweede verzoeker “tot het verkrijgen van hoedanigheid van benadeelde persoon” met betrekking tot het dossier met notitienummer AN66.L8.5059/09 dat door de procureur des Konings wordt “behandeld en aanzien als een stedenbouwdossier gezien de verklaring van de klager”.

10. Het blijkt derhalve niet dat de verzoekende partijen een vordering wegens valsheid voor de rechter van de rechterlijke orde hebben ingesteld.

Er kan in die omstandigheden geen toepassing worden gemaakt van artikel 51 van het algemeen procedurereglement.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

11. De tussenkomende partij werpt op dat “de vordering van verzoekende partijen (...) geenszins (is) geschied binnen de 60 dagen na feitelijke kennisname”. Zij stelt dat de verzoekende partijen “laten uitschijnen dat zij slechts kennis zouden hebben gehad van de toegekende vergunningen in augustus 2008” maar “reeds lang voordien (wisten) dat Delcroix een vergunning had bekomen voor het oprichten van een nieuwe woning”.

12. Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning, bijvoorbeeld door aan te tonen wanneer de kwestieuze werken werden aangevat.

13. De tussenkomende partij faalt in de bewijslast die op haar rust.
De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 107 juncto artikel 193, § 2, eerste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, artikel 2.01 van de stedenbouwkundige voorschriften van het bijzonder plan van aanleg nr. 42 “Bisschoppenhof”, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 10 januari 1977, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet), “de verplichting tot materiële motivering” en het redelijkheids- en het

zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

15. Zij betogen dat de vergunningen zijn afgeleverd op grond van een onvolledig aanvraagdossier, waardoor het de verwerende partij onmogelijk werd gemaakt na te gaan of de bepalingen van het geldende bijzonder plan van aanleg zijn gerespecteerd. Zij stellen meer bepaald dat “dit dossier geen enkel plan bevat waarop de perceelsbreedte wordt aangegeven, noch ter hoogte van de voorliggende weg, noch ter hoogte van de bouwlijn”, “dat op deze plannen evenmin wordt aangegeven op welke afstand de woning wordt ingeplant van de perceelsgrenzen” en dat “het dossier (...) evenmin een nota van de architect bevatte waarin wordt uiteengezet hoe de aanvraag verenigbaar zou zijn met de voorschriften van het BPA of het van toepassing zijnde gewestplan”. Voorts dat “de bouw van een woning met een totale voorgevelbreedte van minstens 38m” wordt vergund, “terwijl het perceel slechts een breedte heeft van 55m en volgens de voorschriften van het BPA de voorgevelbreedte slechts $\frac{2}{3}$ ^e van 55m mocht bedragen, d.i. 36,6 m”.

Verder betogen zij in een eerste onderdeel “dat de thans in het geding zijnde bouwaanvraag (met) als voorwerp (...) het integraal slopen van een bestaande woning, en het oprichten van een grote nieuwe villa met zwembad (...) overeenkomstig art. 16 van het (voormelde) besluit (van de Vlaamse regering van 28 mei 2004) (...) een nota van de architect waarin de aanvraag wordt getoetst aan de van toepassing zijnde stedenbouwkundige voorschriften (...), een plan met bovenaanzicht van de geplande werken met vermelding van de afmetingen en de afstanden tot de perceelsgrenzen” moet bevatten, “dat op geen enkel van de ingediende plannen aangeduid wordt op welke afstand de op te richten woning ingeplant wordt ten aanzien van de respectievelijke perceelsgrenzen” en “het bijzonder summiere inplantingsplan zelfs niet vermeldt hoe breed het bouwperceel precies is”, waardoor het niet duidelijk is “of de inplanting van de nieuwe woning (...) conform is aan de voorschriften van het BPA (...) en (...) of deze verenigbaar is met de gewestplanbestemming en de goede ruimtelijke ordening”.

In een tweede middelonderdeel argumenteren zij “dat de aangevraagde woning onmogelijk in conformiteit kan zijn met de voorschriften van het BPA op het vlak van de maximale voorgevelbreedte en de vereiste gecumuleerde bouwvrije zijdelingse strook”, waardoor is komen vast te staan “dat de vergunningverlenende overheid door de onduidelijkheid en onvolledigheid van het aanvraagdossier misleid is geworden, minstens dat de vergunningverlenende overheid onzorgvuldig heeft gehandeld”.

16. In de memorie van wederantwoord stellen zij nog dat “het (neergelegde) aanvraagdossier een nota (blijkt) te bevatten (...) van de architect (...) waarin deze zonder meer poneert dat het perceel (...) 57m breed zou zijn”, hetgeen “nergens (wordt) bevestigd op de plannen zelf”, dat “het inplantingsplan (...) slechts (vermeldt) dat aan de straatzijde het perceel 57m breed zou zijn, maar (...) niets (zegt) over de breedte ter hoogte van de voorgevelbouwlijn” en “slechts een grafisch plan (is) dat niet gebaseerd is op opmetingen, maar (...) op het kadasterplan, hetwelk geen enkele waarde heeft om precieze eigendomsoppervlaktes te bepalen”, dat volgens het inplantingsplan het betrokken perceel in breedte afneemt “naar achter toe, zodat zelfs indien het perceel ter hoogte van de straat 57m breed zou zijn, dit uiteraard niet meer het geval is ter hoogte van de voorgevelbouwlijn”, dat de perceelsbreedte ter hoogte van de voorgevelbouwlijn op dit inplantingsplan “maximaal 56m” bedraagt, “de plannen (...) als bouwbreedte 38m (vermelden) op het niveau 0” maar “geen (...) meting (bevatten) van de breedte ter hoogte van de uitstulpende daken” en zij uit het “aflopend dak dat uit het normale bouwprofiel komt (...) moeten afleiden dat de woning een breedte heeft van meer dan 38m, nl. 38,8m”, dat het “verder niet betiteld kadasterkaartje (in het administratief dossier) (...) waarop de perceelsbreedte ter hoogte van de voorgevelbouwlijn zou opgemeten zijn (...) louter grafisch(...)” is en “geenszins voldoende precies (...) om op basis daarvan opmetingen te doen” en dat het niet duidelijk is of “deze gegevens (van dit kadasterkaartje) betrokken zouden zijn geweest in de besluitvorming van het schepencollege”, dat volgens de metingen van de door de verzoekende partijen aangestelde landmeter “het perceel Delcroix (...) ter hoogte van de straat een breedte van slechts 54,2m heeft” en “in de tuinzone, iets achter de bebouwbare

zone (...) 54,47m”, dat uit inzage bij het vergunningverlenend bestuur is gebleken dat de tussenkomen de partij ook een aanvraag heeft ingediend voor het naastliggende perceel en dat uit vergelijking van beide aanvraagdossiers “duidelijk (blijkt) dat tussenkomen de partij blijkbaar de eigendomsgrens op zijn aanvraagplannen ten gunste van het perceel Bisschoppenhoflei heeft verschoven met ca. 2,3m (...), met als resultaat dat volgens de grafische plannen het perceel Bisschoppenhoflei 22 een breedte zou hebben van ca. 56,5m”.

Beoordeling

17. Uit de uiteenzetting van het middel, waarin de verzoekende partijen kritiek formuleren op “de dossiersamenstelling van de aanvraag” en op de “vergunning (...) afgeleverd op grond van een onvolledig aanvraagdossier”, terwijl het beroep is gericht tegen twee aan de tussenkomen de partij verleende stedenbouwkundige vergunningen op grond van afzonderlijke aanvragen, moet worden afgeleid dat het middel enkel gericht is tegen het eerste bestreden besluit.

18. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat het aanvraagdossier niet vergezeld was van een verklarende nota van de architect met een uiteenzetting over de verenigbaarheid van de aanvraag met de voorschriften, mist het middel feitelijke grondslag.

19. Uit het bij de aanvraag gevoegde inplantingsplan blijkt dat dit plan werd opgemaakt op een schaal van 1/500 met aanduiding van de “oppervlakte (van het) terrein = 4255m²” en een aantal afmetingen, zodat uit dit plan kan worden opgemaakt dat de perceelsbreedte ter hoogte van de weg (Bisschoppenhoflei) 57 meter bedraagt, wat werd vermeld in de bij de aanvraag gevoegde verklarende nota van de architect.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het aanvraagdossier leemten zou vertonen die de vergunningverlenende overheid in dwaling hebben gebracht en beslissend waren voor de toekenning van de eerste bestreden vergunning.

20. De verzoekende partijen gaan er in het middel verkeerdelijk van uit dat de eerste vergunde aanvraag onderworpen zou zijn aan de voorschriften voor de “percelen gekenmerkt min 30m” en stellen daarom ten onrechte dat de perceelsbreedte ter hoogte van de straat niet relevant zou zijn, maar slechts de perceelsbreedte ter hoogte van de voorgevelbouwlijn. Uit het toepasselijke bijzonder plan van aanleg nr. 42 “Bisschoppenhof” blijkt dat het perceel beantwoordt aan de voorschriften voor een perceel S/30, waarvoor de perceelsbreedte ter hoogte van de straat en niet ter hoogte van de voorgevelbouwlijn relevant is voor de meting van de voorgevelbreedte van het hoofdgebouw. De nota van de door hen aangestelde landmeter die de verzoekende partijen voorleggen, gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de perceelsbreedte dient te worden gemeten “op de voorbouwlijn”. In zoverre het middel op deze premisse steunt, mist het feitelijke grondslag.

21. In zoverre de verzoekende partijen in de laatste memorie betogen dat het “niet relevant (is) of de perceelsbreedte wordt gemeten op de voorgevelbouwlijn of te hoogte van de straat”, geven zij een nieuwe grondslag aan het middel en is het onontvankelijk.

22. Het middel wordt in zijn beide onderdelen verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

23. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 6.1.2.1.4 en 19, derde lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, artikel 6.1.2.1.4 van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, het gewestplan Antwerpen, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet, “de verplichting tot

materiële motivering”, het redelijkheidsbeginsel, alsook de ontstentenis van de rechtens vereiste en juridische grondslag.

De verzoekende partijen betogen in een eerste onderdeel samengevat dat de voorschriften van het geldende bijzonder plan van aanleg niet in die mate gedetailleerd zijn dat zij de vergunningverlenende overheid geen beoordelingsruimte meer laten, zodat de vergunde aanvraag diende te worden getoetst aan de goede ruimtelijke ordening, hetgeen niet is geschied.

In een tweede onderdeel voeren zij nog aan dat de bestreden vergunningen strijdig zijn met de goede ruimtelijke ordening en met de normen over woonpark in de aangevoerde omzendbrief.

Beoordeling

24. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen enkel tegen de eerste bestreden stedenbouwkundige vergunning concrete wettigheidskritiek formuleren. Het middel is derhalve enkel gericht tegen het eerste bestreden besluit.

25. Ministeriële omzendbrieven zijn gericht aan administratieve overheden en bevatten richtsnoeren nopens de interpretatie en toepassing van bestaande wetten en verordeningen. Zij hebben geen bindend karakter, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. De eventuele niet-naleving van artikel 6.1.2.1.4 van de voormelde ministeriële omzendbrief kan derhalve niet tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing leiden, zodat het middel in zoverre het is afgeleid uit de schending van deze omzendbrief niet ontvankelijk is.

26. In zoverre het middel het eerste bestreden besluit verwijt dat het is genomen zonder dat de aanvraag concreet is getoetst aan de goede ruimtelijke ordening, blijkt dat de eerste bestreden stedenbouwkundige vergunning onder meer de volgende overwegingen bevat:

“Overwegende dat het eigendom, volgens het goedgekeurde gewestplan, gelegen is in het woonpark;

Overwegende dat het eigendom, volgens het goedgekeurde bijzonder plan van aanleg, gelegen is in de zone voor vrijstaande bebouwing, met een

strook voor hoofdgebouwen met een diepte van 30m, gelegen op 15m uit de rooilijn en tot op 5m van de zijperceelgrenzen, bestemd voor een vrijstaande ééngezinswoning, vrij in te planten binnen de bouwstrook met een maximum voorgevelbreedte van 2/3 van de perceelsbreedte, met een maximum bouwdiepte van de helft van de perceelsbreedte gemeten op de voorgevelbouwlijn, met een maximum bouwhoogte van 7m, uitgevoerd met een schuin dak met hellingen tussen 15° en 60° waarbij op uitbouwen een plat dak is toegelaten, met alle gevels in gevelsteen, natuursteen, baksteen geverfd in lichte kleur of sierbepoezering in lichte kleur en met een dakbedekking in pannen, leien of riet;

Overwegende dat de aanvraag het slopen van de bestaande woning en het bouwen van een vrijstaande ééngezinswoning, met een inpandig zwembad en een inpandige garage beoogt; dat het ingediende bouwplan in overeenstemming is met de goedgekeurde voorschriften en stedenbouwkundig aanvaardbaar is:

(...)

Overwegende dat in de Bischoppenhoflei uitsluitend vrijstaande ééngezinswoningen voorkomen, waarbij het slopen van de bestaande woning en het bouwen van deze ééngezinswoning, de goede plaatselijke ordening niet in het gedrang brengt”.

27. De relevante voorschriften van het voormelde bijzonder plan van aanleg nr. 42 “Bisschoppenhof” luiden als volgt voor de “strook voor hoofdgebouwen”:

“2.01 STROOK VOOR HOOFDGEBOUWEN

1° BESTEMMING

Vrijstaande eengezinshuizen.

2° PLAATSING VAN DE GEBOUWEN

a) Voor- en achtergevel:

Vrije plaatsing binnen de bouwstrook getekend op de kaart

b) Zijgevels:

1) Op minimum 3m afstand van de zijgrenzen van het perceel voor stroken gemerkt 16m;

2) Op minimum 5m afstand van de zijgrenzen van het perceel voor stroken gemerkt 20 en 30m. De som van de afstanden van elke zijgevel tot de zijgrens van het perceel zal evenwel 1/3 moeten bedragen van de perceelsbreedte, gemeten op de voorgevelbouwlijn, voor de percelen gemerkt min. 30m.

c) Achtergevel:

De afstand tot de achtergrens van het perceel moet in elk geval 5m bedragen, zonder dat hij evenwel kleiner mag zijn dan de hoogte van de vrijstaande achtergevel.

3° AFMETINGEN VAN DE GEBOUWEN

a) Voorgevelbreedte:

Minimum 8m en maximum 2/3 van de perceelsbreedte, gemeten op de voorgevelbouwlijn, voor de stroken gemerkt min. 30m.

- b) Bouwdiepte: minimum 8m.
 - 1) Percelen met een breedte minder dan 30m, gemeten op de voorgevelbouwlijn: maximum 17m.
 - 2) Percelen met een breedte van 30m tot 39m, gemeten op de voorgevelbouwlijn: maximum 20m.
 - 3) Percelen met een breedte van 40m en meer, gemeten op de voorgevelbouwlijn: maximum de helft van die perceelbreedte.
 - c) Bouwhoogte:
Gemeten van het trottoirniveau tot de bovenkant van de kroonlijst of de onderkant van de dakoversteek:
maximum 7m.
- 4° WELSTAND VAN DE GEBOUWEN
- a) Dakvorm: Schuin dak met hellingen tussen 15° en 60°. Plat dak is toegelaten op uitbouwen.
 - b) Materialen:
 - 1) voor gevels: alle gevels in gevelsteen, natuursteen, sierbeploeistering in lichte kleur, baksteen geverfd in lichte kleur. Geen blinde gevels.
 - 2) Voor bedekking van de schuine daken: ofwel pannen, ofwel rechthoekige leien in horizontale rijen, ofwel riet”.

Deze voorschriften bepalen op precieze wijze de bestemming, de plaatsing (voor-, achter- en zijgevel), de afmetingen (voorgevelbreedte, bouwdiepte en bouwhoogte) en de welstand van de gebouwen.

28. De te dezen toegepaste voorschriften van dat bijzonder plan van aanleg inzake de plaatsing, de afmetingen en de welstand van de (hoofd)gebouwen zijn dermate gedetailleerd dat zij de vergunningverlenende overheid nauwelijks nog enige beoordelingsruimte laten met betrekking tot de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening. Nu de aanvraag “in overeenstemming (...) met de goedgekeurde voorschriften” van het geldende bijzonder plan van aanleg wordt geacht, kon deze vaststelling volstaan om de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening te verantwoorden en de vergunning om die reden in beginsel te verlenen. Dat is des te meer zo wanneer zoals te dezen blijkt in het eerste bestreden besluit bovendien wordt overwogen dat “in de Bisschoppenhoflei uitsluitend vrijstaande ééngezinswoningen voorkomen, waarbij het slopen van de bestaande woning en het bouwen van deze ééngezinswoning, de goede plaatselijke ordening niet in het gedrang brengt”.

De stelling van de verzoekende partijen dat “dezelfde stedenbouwkundige voorschriften overigens ook niets bepalen met betrekking tot

de inrichting van de tuinstrook, behalve het type berghokken” kan niet worden gevolgd omdat uit het dossier blijkt dat deze voorschriften de oppervlakte, de wijze van plaatsing, de bouwhoogte, de dakvorm en de materialen van de bergplaatsen gedetailleerd regelen.

29. Het middel wordt in zijn beide onderdelen verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 1050 euro, elk voor een derde.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven december 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens